

102094

Europas Forente Stater. Et kjernesporsmål

FF

30/9 - 1939 i den nåværende krise

Av Vidkun Quisling

I At vår sivilisasjon, det som i århundrer med stolthet er blitt kalt *Europa*, nå står midt oppe i en avgjørende og fryktelig krise, kan ikke lenger betviles av noen, etter at krisen har løst sig ut i en ny storkrig mellom England og Tyskland, mens bolsjevismen lurur innenfor murene og marsjerer op utenfor portene.

I virkeligheten er det den alvorligste krise Europa har gjen-nemgått siden den europeiske sivilisasjon opstod for mellom 1600 og 1900 år tilbake.

Det er heller ikke lenger noe menneske i Norge, som tviller på at denne krise betyr en krise *også for vårt land*.

Men med alt dette, og på tross av at denne store verdenskrise

nå faktisk har hersket i en hel menneskealder, så finnes fremdeles, selv blandt tenkende mennesker, en overfladisk og særdeles innskrenket opfatning av krisens dimensjoner og natur, ja ofte komplett uvitenhet eller vrangforestilling om hvad det egentlig gjelder.

Det mest iøinefallende eksempel på slik uvitenhet eller vrangforestilling er den gjengse opfatning av krigen og krisen som et *rent maktpolitisk oppgjør mellom England og Tyskland*, Hitlers-Tyskland.

Denne formel er enkel, lettfattelig og følelsesbetonet. Den er derfor vel egnet til propaganda, så meget mere som den tilsynelatende er helt overensstemmende med de faktiske forhold.

(Forts. 3. side)

Europas Forente Stater —

(Forts. fra 1 side)

I virkeligheten rummer denne formel imidlertid ikke mer enn den halve sannhet og uttrykker en bare halvt riktig tankegang.

Riktig er selvfølgelig, at det er England og Tyskland som slåss. Men mens England idag på tross av alle smukke fraser, fremdeles bare kjemper for sig selv og sitt verdensherredømme — som ialfall hittil har bygget på å splitte og beherske det europeiske kontinent — så er Tyskland av utviklingen og omstendighetenes medfør også blitt enn forkjemper i Europas uavhengighetskamp mot denne Englands anti-europeiske politikk.

II

La oss se litt nærmere på de kjensgjerninger som har ført til dette.

Hitlers oppgave er, likesom Bismarcks, en dobbelt:

1. å samle Tyskland,
2. å sikre Tysklands samling og få den anerkjent av Europa.

Bismarck valgte som bekjent den «lille-tyske» løsning av Tysklands samling (uten Østerrike og dets biland, bl. a. Böhmen og Mähren). Men selv for å gjennomføre denne begrensede løsning måtte han i 1866 føre krig mot Østerrike (lik som Hitler, i forståelse med Italia).

For å få anerkjent Tysklands samling måtte Bismarck videre (dekket i ryggen av Russland) som motsatte sig Tysklands samling i 1870—71 slå Frankrike. For å sikre samlingsverket måtte han senere slutte en trippelallianse med Østerrike og Italia mot Frankrike og Russland, og samtidig en reasuransi-seallianse med Russland, mot Østerrike og England.

Bismarcks etterfølger Caprivi prisga reasuransi-pakten med Russland, Frankrike og Russland nærmet sig så hinannen.

Samtidig vokste Tysklands velstand og styrke, slik at England begynte å frykte Tysklands makt, mer enn Russlands marsj mot India. I London satte man sig som mål å knekke Tyskland. England mobiliserte etter sin tradisjonelle politikk ikke bare Europa, men så godt som hele verden mot den fremadstrebbende europeiske fastlandsmakt, og i verdenskrigen 1914—18 lykkedes det England med sine vanlige prøvede midler (sjømakt, økonomisk krig, allianser, propaganda) å slå Tyskland ned.

Således førte selv Bismarcks «lille-tyske» løsning til verdenskrig. Selv et så sterkt begrenset tysk rike kalte til slutt England fram på planet.

Hvor meget mer måtte da ikke

Hitlers forsøk på å skape et stort tysk (all-tysk) rike gjøre det?

Det viste sig at det nok lot sig gjøre, stort sett å få alle tyskerne, rikstyskerne og Østerriktyskerne sammen i ett rike. Men vanskelighetene begynte for alvor, da det gjaldt å sikre samlingsverket. England og Frankrike gikk til aksjon under påskudd av Polen og «naziststyret».

Dermed blir imidlertid Tyskland og Hitler tvunget inn på en politikk, som ligger utenfor det oprinnelige og umiddelbare mål: det tyske folks frigjøring fra Versailles-traktaten, og samling i et stort tysk rike. Hitler vil alvorlig fred med England og Frankrike, en ærlig fred som kan sikre hans verk og Tysklands arbeid og ære. Det er ikke bare Hitlers egen grunninstilling og hans ord og handlinger som beviser det. Det ligger i selve den historiske utvikling og i tingenes natur.

Men England og Frankrike — i første rekke England — med den internasjonale jødedom bakom, vil aldri frivillig gi Stortyskland en slik fred. Likesalitt som England i begynnelsen av forrige århundre vilde gi Napoleon fred, med bibehold av Frankrikes såkalte «naturlige» grenser England avviste Hitlers tilbud om allianse (stornordisk samarbeid), og tvang ham til den skjebnesvangre sovjetpakt.

*

Således tvinges Tyskland nødvendigvis videre inn på en lignende politikk som Napoleon, hvis centrale ide som bekjent var å forene kontinentet mot England for å tilkjempe sig fred. Alliansen med Russland (Tilsit-pakten) var grunnlaget for denne Napoleons politikk, likesom nu den tysk-russiske pakt for Tysklands- og da alliansen blev brutt, måtte Napoleon søke å gjenoprette den med en krig som førte til hans fall.

III.

Under disse omstendigheter vil man forstå at den krig som England begynte søndag formiddag kl. 11 den 3. september 1939, den er i sitt vesen ikke bare en stormakts-krig mellom England og det nasjonal-sosialistiske Tyskland, men i virkeligheten en krig mellom England og Tyskland om den fremtidige ordning i Europa.

Skal det europeiske kontinent under det nye Tysklands ledelse nå det som Napoleon og Frankrike ikke nådde for Europa, og som det gamle Tyskland ikke forstod:

A virkeliggjøre Europas Forente Stater på det europeiske fastland som en fjerde verdensmakt mellom det britiske verdensrike, Amerikas Forente Stater, og det russisk-asiatiske verdenssamveldet?

Eller skal Europa under Englands regide fortsatt være splittet og sondret i hatefylte militærstater, som mistenksomt vokter på sine naboer? Som bruker sine midler til krigsrustninger og står rede til med millioner av soldater å kaste sig over hverandre, så snart en slakket fredsperiode har gjort en av dem så sterk at England føler sig truet, og etter sin 250 år gamle resept lager en koalisjon for å slå den ned?

Hvorledes skal et slikt splittet Europa kunne holde stillingen likoverfor det kommunistiske Russland, som alt står ved Weichsel med sine røde millionarmer, og hvis befolkning på et sammenhengende område av en sjettedel av jordens faste land, vokser med tre millioner om året?

Vil ikke denne engelske politikk, om den seirer, bringe Tysk-

land til bolsjevisme, og den røde armes invasjon i Europa gjøre slutt på den europeiske kultur og civilisasjon?

IV

For sin egen selvopholdelses skyld vil også Englands politikk derfor til syvende og sist måtte ta sikte på å istandbringe et europeisk samveldet, en sammenlutning av det britiske verdensrike og det europeiske fastland (altså også Tyskland) i et revdert og fastere folkeforbund omkring den britiske-franske allianse som akse.

Nar var blokade har bragt Tyskland til bolsjevisme, skrev den kjente engelske general Fuller 10. juni i år, må vi for vår egen sikkerhets skyld igjen angripe det for å bringe det til til nasjonalsosialismen.

Og han kunde ha tilføyet: «og til samarbeide».

V.

Under alle omstendigheter holder altså nå på å arbeide sig fram i Europa — ikke en nasjonal nyordning i de enkelte stater, bort fra liberalismen og marxismen — men også en nyordning og organisasjon av statene sig imellem, en utvikling mot større politisk enhet med tilsvarende økonomisk organisasjon.

Den krise vi gjennomlever, er for en vesentlig del dette nye Europas fødselsveer. Den krig som raser, er kampen mellom det liberalistiske England og det nasjonalistiske Tyskland om førerskapet i denne europeiske nyordning.

Ingen kan idag med sikkerhet si hvad blir resultatet av den europeiske krise og løsningen på det europeiske problem.

Men det vet vi sikkert: Tjendens i tiden til at jordens grupperer sig og slutter sig sammen til store verdensmakter, er uomtvistelig, og en nødvendig etappe på velen til det endelige mål som er hele verdens organisasjon.

Statsutviklingen i Europa kommet til en fullstendig stans, og dermed til en dødelig krise, for di de europeiske stater ikke har kunnet virkeliggjøre et organisert samarbeide utover den løse kontakt mellom suverene stater i det fallerte folkeforbund i Genf. Den europeiske civilisasjon, ja, hele vår verdenscivilisasjons fremgang eller undergang er avhengig av om det lykkes å løfte utviklingen op på et høyere plan og å virkeliggjøre også i Europa et føderativt samarbeid av selvstendige nasjonalstater.

Det er ikke uten betydning at tenkende mennesker også her i Norge søker såvidt mulig å klargjøre sig hvad kampen gjelder.

Vidkun Quisling